

“De Soevereiniteit van God en Zijn leiding”

Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des HEREN. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten (Jesaja 55 vers 8 en 9).

Gelezen schriftgedeelte : Psalm 77.

Tekst prediking : Verzen 14 en 20.

God zal jou nooit *kwijtraken*, maar het is mogelijk dat je als christen God *kwijtraakt*. De dichter van psalm 77, Asaf, heeft het gevoel dat hij God kwijt is. Hij schreeuwt het uit, want hij kan niet zonder Hem. Asaf is wanhopig geworden doordat hij niets meer merkt van de aanwezigheid van God. Hij roept God, maar God zwijgt en reageert niet.

De situatie waarin Asaf zich bevindt, zal door veel christenen worden herkend. Veel christenen weten hoe het is om het uit te roepen naar God, terwijl ze niet het gevoel hebben dat er naar hen wordt geluisterd. Vaak wordt er gezegd dat wanneer je als christen weinig merkt van de aanwezigheid van God, dit te maken heeft met je geloof. Als je als christen in zonde leeft of wanneer je geloof lauw is, dan zou het logisch zijn dat God zwijgt. In psalm 77 lezen we echter niets van zondigheid of lauwheid. Asaf verlangt intens naar God; er is niets mis met zijn geloof.

God kan er voor kiezen Zich verborgen te houden. God is de geopenbaarde God, maar is ook een God die Zich kan verbergen. Door Zich te verbergen wil God Zijn kinderen leren op Hem te vertrouwen. Asaf begrijpt echter niet waarom God zwijgt. Hoe kan God zijn leven leiden wanneer Hij zwijgt? In vers 6 lezen we dat Asaf herinneringen ophaalt uit het verleden. Herinneringen waaraan hij vreugde beleeft. De tegenstelling met de situatie waarin hij zich nu begeeft is echter groot en dat is pijnlijk voor hem. In de verzen 8 tot en met 10 zien we dat Asaf een aantal vragen stelt: “Zal de Here dan voor altoos verstoten, en niet meer goedgunstig zijn? Neemt zijn goedertierenheid voor immer een einde, houdt de belofte op van geslacht tot geslacht? Vergeet God genadig te zijn, of sluit Hij zijn barmhartigheid in toorn toe?” In vers 11 beschrijft Asaf vervolgens zijn gevoel: “Daarom zeg ik: Dit krenkt mij, dat de rechterhand des Allerhoogsten verandert.” Asaf vraagt zich af of de rechterhand van God is veranderd. De rechterhand waarmee Hij Zijn volk uit Egypte heeft bevrijd.

Maar dan zien we vanaf vers 12 dat er een omslag komt: “Ik zal de daden des HEREN gedenken, ja, ik wil gedenken uw wonderen van ouds, van al uw werken gewagen en uw daden overdenken. O God, in heiligheid is uw weg; wie is een God, groot als God? Gij zijt de God, die wonderen werkt, Gij hebt onder de volken uw macht doen kennen. Gij hebt uw volk met machtige arm verlost, de zonen van Jakob en Jozef.” Asaf slaat een nieuwe weg in. Terwijl Asaf midden in onzekerheid en wanhoop verkeert, grijpt hij terug op één van de grote daden van God in de geschiedenis: De bevrijding van Israël uit Egypte. Asaf ziet dat de rechterhand van God hierin zichtbaar is. We zien hier een stukje zelfpastoraat. Terwijl Asaf de rechterhand van God op dat moment niet ziet, belijdt hij zijn geloof en verlangt hij naar God en prijst hij God. Asaf valt terug op zekerheden.

Het leven is geen doolhof. God heeft een plan met ons leven en gaat Zijn weg, ook al ervaren wij het leven wel eens als een doolhof. De weg die God met ons leven gaat is niet altijd zichtbaar. Vaak past de weg die God met ons leven gaat niet in onze denkschema's. Wij begrijpen soms niets van de weg die God met ons leven gaat; Zijn weg gaat ons verstand te boven. Het plan dat God met ons leven heeft is Heilig. Het is verborgen, onzichtbaar, maar het leidt zeker ergens toe. Wanneer wij dit niet erkennen en een andere weg willen gaan, lopen we het risico vast te lopen. God zal Zijn doel bereiken. We kunnen het aan Hem overlaten. Hij hoeft niet met ons te overleggen, want Hij is soeverein. God is Heilig en ontzagwekkend groot en is ook een God om voor te beven. God heeft Zijn volk gered door Zijn volk dwars door de rode zee te laten trekken en heeft daarbij de Egyptenaren, die weigerden naar Hem te luisteren, gedood.

Wanneer we ons bewust worden van de grootheid van God, dan worden we ons ook bewust van onze eigen kleinheid. Als je niet erkent wie Hij is, dan denk je te groot over jezelf.

Gods soevereiniteit zien we ook in de natuur, zie de verzen 17 tot en met 19: “De wateren zagen U, o God, de wateren zagen U, zij sidderden, zelfs de diepten beefden. De wolken goten water uit, het zwerk deed de donder horen, ook vlogen uw pijlen rond. Het gedreun van uw donder rolde voort, de bliksemen verlichtten de wereld, de aarde sidderde en beefde.” In het Joodse denken is het water de plaats waar demonische machten zich huisvesten. Daarom schrijft Asaf in deze verzen dat de wateren sidderden. God gaat Zijn weg en spleet de wateren open om Zijn volk uit Egypte te leiden. Dat God de macht heeft over demonische machten komt ook tot uiting in het feit dat Jezus over het water liep en Petrus, die in het water dreigde weg te zakken, optrok. Jezus is de demonische machten de baas.

Waar wij geen weg zien, creëert God een pad. Nadat het volk Israël door de rode zee was getrokken, werd het pad dat door God was gecreëerd overspoeld en daarmee uitgewist. De weg die God gaat is voor ons niet na te gaan. Zijn voetstappen zijn niet letterlijk zichtbaar voor ons, maar we mogen er wel van weten.

Asaf kon de voetstappen van God in zijn leven niet meer zien en dacht daarom terug aan de grote daden van God. Als wij de voetstappen van God in ons leven niet meer zien, kunnen we dat voorbeeld volgen. We mogen dan zien op de grote daden van God in de geschiedenis, op het werk van Jezus; op Zijn lijden, sterven en opstanding. Van de daden van God in de geschiedenis is niets blijven bestaan, ze zijn niet letterlijk zichtbaar meer. We kunnen misschien achterhalen waar bepaalde gebeurtenissen mogelijk hebben plaatsgevonden, maar die aanwijzingen bewijzen niet dat die gebeurtenissen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Wij mogen horen van de grote daden van God in Zijn woord en dat is genoeg. Zijn woord is ons ultieme houvast. Wanneer we terugkijken op ons leven, zoals dit in het gedicht van de voetstappen die over het strand lopen gebeurt, dan mogen we zien dat we gedragen zijn door God. Die gedachte is ons tot troost. Het is een voorrecht dat we op het moment dat we Zijn aanwezigheid in ons leven niet merken, terug kunnen zien op de grote daden van God in de geschiedenis en op wat Hij in ons leven heeft gedaan. Dat je Gods nabijheid niet ervaart, betekent niet dat God niet aanwezig is. God belooft ons in Zijn woord meerdere malen dat Hij ons niet zal verlaten, bijvoorbeeld in Jozua 1 vers 5: “Niemand zal voor u standhouden al de dagen van uw leven; zoals Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en u niet verlaten.”

Door de grote daden van God te gedenken, heeft Asaf weer zicht op God gekregen en op de weg die Hij gaat: “Uw weg was in de zee, uw pad in grote wateren, zodat uw voetsporen niet werden gekend. Gij leidde uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron” (verzen 20 en 21).

Het is geweldig dat we op deze wijze terug kunnen vallen op het evangelie. Gods rechterhand is niet veranderd. Gods rechterhand blijft ons leiden. God spreekt tot ons in Zijn woord, dus in Zijn woord kunnen wij Hem zoeken en vinden. God lijkt soms ontzagwekkend ver weg, maar in Jezus is God ontzagwekkend dichtbij.

Dat God soeverein is, betekent niet dat Hij onverschillig is. Hij is bewogen met ons en heeft ons lief. God baant in liefde voor ons een weg naar de toekomst.